

REBEKKA HÄRKÖNEN

BAZAR

HYVÄNTEKIJÄT

WALTA 3

REBEKKA HÄRKÖNEN

WALTA 3

HYVÄNTEKIJÄT

BAZAR

1. painos

Walta-sarjan 3. osa. Sarjassa ovat aiemmin ilmestyneet teokset *Prinsessamekko* ja *Pihhtiote*.

© Rebekka Härkönen ja Bazar Kustannus 2025.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-376-825-3

Painettu EU:ssa.

Tuotevastuullisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

LUKU 1

Hämärä sali oli latautunut hiljaisesta odotuksesta. Eturivissä istuva Greta Kivi tunsi sydämensä pakahtuvan tyytyväisyydestä. Kaikki oli mennyt tähän saakka täydellisesti nappiin. Heidän jokavuotinen puristuksensa, Laulu lapselle -konsertti, oli loppuunmyyty. Gaala oli tärkeä säätiölle paitsi rahankeruun myös näkyvyyden takia. Isä oli opettanut Gretalle, että Becker-säätiön oli naputeltava itse nimensä historian valtavaan kiveen, kukaan muu ei sitä heidän puolestaan tekisi. Laulu lapselle -gaala oli heille vuoden suurin voimainponnistus, ja sen ansiosta kaikki tunsivat heidät.

Gretan katse oli nauhiintunut lavan hämärissä erottuvaan hahmoon ja hän puristi vieressään istuvan miehensä Henrik Kiven kättä. Henrik vastasi kevyellä rutistuksella. Tunnelma salissa tiivistyi. Sekunnit venyivät pois. Äkisti musiikki tulvahti saliin kuin vesi ja täytti sen ääriään myöten. Valot syttyivät ja piirsivät näkyviin lavan molemmin puolin asettautuneen orkesterin, majesteettisen sellon, viulut, puhallinsoittimet, kosketinsoittajan ja rummut. Sitten kolme yhtäaikaisesti syttyvää valokeilaa leikkasi hämärää ja paljasti esiintymislavalla iltapuvussaan seisovan laulajan. Greta henkäisi. Yleisö puhkesi raikuviiin suosionosoituksiin, tähden esiin saatellut musiikki vaimeni kohteliaasti ja antoi tilaa aplodeille. Laulajan mekon kullanväriset paljetit taittoivat valonheittimien säteitä kuin joku olisi peiteltyt hänet tähtisateeseen. Nainen kurotti pitkään kullanväriseen hansikkaaseen kiedotun kätensä mikroфонia kohti, irrotti sen viehkolla otteella telineestä ja asetteli suunsa eteen. Jostakin ylhäältä mustasta tyhjyydestä satoi kimaltelevaa kultaista konfettilunta, joka leimusi kaikkialla naisen ympärillä leijuessaan alas. Taputukset vaimenivat

hiljalleen. Naisen käheä täyteläinen ääni täytti salin, ja yleisö hiljentyi kuuntelemaan.

Henrik Kivi vilkaisi vaimoaan ja hymyili. Greta Kivi, omaa sukuaan von Becker, nyökkäsi peittelemättä itsetyytyväisyyttään mieheltään. Hän oli ollut oikeassa. Tilaisuutta suunnitellessaan he olivat kiistelleet antaumuksellisesti siitä, voisiko gaalan aloittaa suoraan laululla. Henrikin mielestä alkuun olisi tarvittu ilman muuta juontaja, täytyihän ihmisten saada tietää, mihin he olivat tulleet.

”Herrajumala, Henrik, hehän ovat ostaneet liput sinne! Kyllä he tietävät mistä he ovat maksaneet”, Greta oli perustellut.

Laulajatar asteli edestakaisin lavalla kultaisessa iltapuvussaan ja hänen pehmeä äänensä vyöryi yleisön ylle kuin paksu silkkinen peitto. Nainen oli taitava esiintyjä ja vangitsi jokaisen salissa istuvan huomion, hurmasi kuulijansa. Greta hymyili. Kun kaavaa rikoi, se piti tehdä elegantisti, oli kyse mistä tahansa.

Henrik sujautti kämmenensä Gretan käteen, yli kahdenkymmenen aviovuoden jälkeen heidän sormensa kietoutuivat tottuneesti toisiinsa siitäkkin huolimatta, että heillä oli ollut jälleen sanaharkkaa. Usein sanotaan, että lapsi yhdistää pariskuntaa, mutta heillä oli toisin, heidän ainoa lapsensa Pauli oli repinyt heitä syntymästään saakka erilleen. Henrik vilkaisi vaimoaan, hänen kämmenensä hikosi. Greta tunnisti hermostuksen miehensä katseesta ja puristi kevyesti Henrikin kättä. Henrik väläytti vaimolleen pienen epävarman hymyn ja Greta lasi leukaansa niin hienoisesti, että elettä tuskin tunnisti nyökkäykseksi. Mutta Henrik tiesi, että oli saanut aiemmat piikikkäät sanansa anteeksi. Huojentuneena hän kääntyi takaisin lavalla esiintyvän kaunottaren puoleen.

Greta ja Henrik olivat treenanneet gaalaa varten illalla kenraali-harjoituksissa, kävelleet kompuroimatta portaat ylös ja asettuneet juuri oikealle paikalle keskelle lavaa. Kohdevalot olivat olleet pirun kuumat ja olisivat sitä tänäänkin, mutta maskeeraajat olivat tuputelleet heidän kasvoilleen kokonaisen vuoren puuteria peittämään kiiltoa. Eikä heidän tarvitsisi pelata kapulamikkien kanssa ja pelätä hengityksensä ja suun jokaisen tottelemattoman maiskauksen

kajahtelevan salissa, sillä molempien poskeen oli teipattu ihonvärinen pieni mikrofoni, josta kulki ohut johto vaatteiden alta taakse vyötärön lähettimeen. Äänimiehet huolehtisivat lopusta.

Laulajatar pysähtyi keskelle lavaa. Hänen kultapaljetitinen ilta-pukunsa sädehti kuin hän olisi pukenut ylleen Linnunradan. Alkuseitys oli päättynyt. Täpötäysi sali leimahti suosionosoituksiin. Oli Gretan ja Henrikin vuoro kiivetä lavalle yleisön eteen. Greta nousi ylös ja Henrik seurasi hänen perässään kasvoillaan leveä hymy. He hoitaisivat tämän kunnialla kotiin, niinhän he olivat tehneet joka vuosi, pikku riidat eivät sitä muuttaisi. Valokeilat kääntyivät pois lavalta ja poimivat Kiven pariskunnan näkyviin. Laulaja hävisi hämärän turvin kulisseihin. Greta ja Henrik kiipesivät varmoin, kevein askelin punaisen maton peittämiä portaita lavalle kohdevalon kultaisessa keilassa. Yleisö taputti edelleen, nyt heille. Pariskunta asettui keskelle lavaa. Greta astui askeleen eteenpäin ja levitti kätensä. Hän tiesi olevansa upea näky turkissomisteisessa tumman-sinisessä ilta-puvussaan. Henrik seiso i hänen vierellään tyylikkäästi leikatussa silkkipuvussaan. Yleisö hiljeni, Greta laski kätensä. Valtava näyttö heidän takanaan räjähti kultahippusateeseen.

Gretan lämmin ääni kajahti salissa. ”Haluamme toivottaa teidät lämpimästi tervetulleiksi Becker-säätiön vuosittaiseen Laulu lapselle -galaan.”

”Tervetuloa!” Henrik vahvisti omalla tummalla äänellään. ”On säätiöllemme valtava ilo nähdä teidät täällä näin suurilukuisena. Ja ne, jotka eivät päässeet paikan päälle, voivat seurata tilaisuutta tuttuun tapaan suorana televisiosta.”

”Illan pääohjelmassa on tietenkin musiikki. Onkin uskomattoman hienoa, miten suuri joukko Suomen eturivin artisteja on tänäkin vuonna lähtenyt tukemaan tätä tapahtumaa”, Greta sanoi.

Yleisö taputti. Jättimäiselle näyttölle heidän taakseen ilmestyivät pienen pojan kasvot. Vaaleahiuksinen poika seiso i harmaantuneista seipäistä rakennetun aidan vieressä pellavapaidassaan ja henkseleissään. Käsien läiske vaimeni ja saliin laskeutui odottava hiljaisuus.

”Becker-säätiön puolesta haluamme muistuttaa, miksi olemme täällä tänä iltana”, Henrik sanoi vakavana.

Greta kääntyi osoittamaan pojan kuvaa. ”Tässä on nelivuotias Vili. Yksitoista kuukautta sitten Vilillä alkoivat hirvittävät vatsakivut, joiden syyksi paljastui aggressiivinen syöpä nimeltä neuroblastooma. Vilin sairaus on huonoennusteinen, mutta hänellä on toivoa, sillä sairauden etenemistä on mahdollista viivyttää”, Greta kertoi yleisölle. Valtavalla näytöllä terveen pikkupojan kuva vaihtui sairaaläsänkyyn käpertyneeseen kaljuun luurankopoikaan, johon kulki kymmeniä letkuja. Greta oli näkevinään ensimmäisten silmien kostuvan.

”Vilin kasvainta on mahdotonta poistaa kokonaan”, Greta sanoi.

Nyt ihmiset pyyhkivät silmiään. Kuva ruudulla vaihtui. Oli Henrikin vuoro kertoa leukemiaa sairastavan kuusivuotiaan Ellan tarina. Jälleen kuva vaihtui ja Greta kertoi kahdeksanvuotiaan Jassen aivosyövästä. Yleisö nyhki nyt ääneen, kun valtava näyttö työnsi sairaalahuoneiden salassa esitetyt kärsimysnäytelmät suoraan katsojien syleihin. Gretan iltapuku hohti kohdevaloissa, hän tiesi, miten upealta sen sininen turkishelma näytti. Henrik pyyhki silmäkulmaansa.

”Joku viisas sanoi joskus, että emme voi valita musiikkia, jonka elämä meille soittaa, mutta voimme valita kuinka sen tahdissa tanssimme”, Henrik lausui ääni liikutuksesta väristen ja hymyili.

Valtava näyttö heidän takanaan näytti Ellan leveän hymyn, Vilin juoksemassa isänsä syliin ja Jassen leikkimässä sisarustensa kanssa. Lasten onnensirut juoksivat videoina yleisön edessä. Yleisö hymyili ja pyyhki yhä silmiään. Jostain kuului niistämistä.

”Me voimme auttaa”, Greta sanoi väkevästi. ”Me voimme tukea lasten syöpätutkimusta täällä Suomessa ja muualla maailmassa. Meistä jokainen voi kantaa kortensa kekoon auttaakseen Viliä, Ellaa, Jassea ja satoja muita syöpälapsia. Voimme auttaa heitä saamaan hoitoa, jota Suomessa ei ole tarjolla. Voimme mahdollistaa sen, että vanhemmat voivat olla läsnä lastensa vierellä sairauden joka käännteessä ilman pelkoa perheen talouden kaatumisesta.

Voimme viedä onnen- ja ilonpyrskähdyksiä vakavasti sairaiden lasten elämään, auttaa heitä selviämään, toteuttaa näiden pienten urheiden ihmisten viimeisiä toiveita”, Greta sanoi ja hiljentyi hetkeksi ennen kuin jatkoi. ”Ja jos muuta ei ole tehtävissä, voimme lähettää heidät tähtimatkalle avustamalla kovakouraisesti kolhittuja perheitä hautajaiskuluissa ja oman pienokaisen näköisen hautakiven hankkimisessa. Se on viimeinen asia, jonka voimme tehdä tukeaksemme ja lohduttaaksemme syöpälästen omaisia järkyttävän menetyksen keskellä.”

Henrik oli seissyt Gretan vierellä ja nostanut kämmenensä toisiaan vasten suunsa eteen kuin rukoukseen. Nyt hän laski ne alas ja katsoi yleisöön.

”Jokainen meistä voi auttaa”, Henrik sanoi painokkaasti. ”Me olemme tänään täällä siksi, koska jokainen teistä on jo auttanut. Te kaikki olette jo auttaneet, hyvä yleisö, jokainen teistä ja jokainen tänä iltana esiintyvä upea eturivin artisti. Tämän tapahtuman lipputulot menevät lyhentämättöminä näiden lasten hyväksi. Ja te kaikki siellä televisioruudun takana, tekin voitte auttaa syöpälapsia ja heidän perheitään soittamalla numeroon 0102044.”

Televisiolähetyksen alareunassa juoksi lahjoitusnumero. Greta Kivi tarttui miehensä Henrik Kiven käteen. Samassa yleisö kohahti. Lavalta kuului lähestyviä juoksuaskelia. Henrik vilkaisi Gretaa ihmeissään, mutta näki vaimonsa ilmeestä, että esitystä pitäisi jatkaa, kuten he olivat suunnitelleet.

”Joten vielä kerran sydämellisesti tervetuloa auttamaan! Ja kiitos, että olette...” Gretan ääni tukahtui. Hän ei ymmärtänyt, mitä oli tapahtumassa.

Salista kuului huutoa ja teräviä kiljaisuja. Henrik tuijotti litimärkänä ja tyrmistyneenä vaimoan, jonka kasvoilla valui lämmintä verta. Heidän molempien ylle oli todellakin heitetty suuri ämpärillinen verta valtavan gaalayleisön ja satojentuhansien televisiokatsojien silmien edessä suorassa tv-lähetyksessä. Greta Kivi, omaa sukuaan von Becker, nosti kämmenet kasvoilleen ja pyyhki silmänsä verestä.

”Joku ei ilmeisesti pidä auttamistyötämme arvossa”, hän sanoi onnistuen säilyttämään äänensä vakaana. ”Becker-säätiön edustajana voin vain sanoa, että olen hyvin surullinen tästä välikohtauksesta. Mutta satakoot taivaalta vaikka teräviä puukkoja, me jatkamme AUTTAMISTA!”

Yleisö puhkesi hurraamaan. Henrik kumarsi, tarttui vaimonsa käteen ja nosti sen ylös.

”Voin vannoa, että tätä minä en odottanut”, Henrik sanoi kääntäen yleisön tyrmistyksen ja kauhun nauruksi. ”Mutta show must go on! Nauttikaa, hyvä herrasväki!”

Greta ja Henrik Kivi kävelivät käsi kädessä lavan taakse. Gretan sydän pamppaili. Tämä oli katastrofi, täysin käsittämätöntä. Hän vilkaisi veren sotkemaa Henrikiä ja hänen mielensä pikakelasi läpi äskeisiä sekunteja uudelleen ja uudelleen. He olivat tehneet parhaansa, he olivat selviytyneet.

LUKU 2

”Haa, vuoden lehtikuva!” rikostoimituksen päällikkö Suuna Walta hihkasi astuessaan hissistä sisälle Iltautisten toimitukseen ja levitteli kädessään päivän lööppimainosta edellisen illan hyväntekeväisyysgaalasta, jossa tapahtuman järjestäjien päälle oli viskattu verta.

Pahantuulinen uutispäällikkö Kosti Kuivalainen kaatoi itselleen juuri kahvia toimituksen keittiössä.

Suuna laski tabloid-sivun keittiön työtasolle. ”Sano nyt sinäkin jotakin”, hän huudahti ja vilkaisi hilpeänä Kuivalaista.

”Otatko kahvia?” Kuivalainen vastasi tympeästi.

”Jos siinä ei ole samaa myrkkyä, mitä itse nielit.”

”Minä mitään myrkkyä...” Kuivalainen mutisi, täytti toisenkin kupin ja työnsi sen kollegansa eteen. Hän vilkaisi lööppiä. ”Sota on kovaa: syöpäläpset vastaan turkiseläimet.”

”Eläinaktivisteilta aika fiksu tempaus. Saivat sataprosenttisen huomion.” Suuna sanoi ja hörppäsi kupistaan.

”Minusta sinä olet väärässä”, Kuivalainen murahti happamasti. ”Tuo oli niiltä Oikeutta eläimille -tyypeiltä itse asiassa hitonmoinen virhe. Ihmisiä, eikä varsinkaan kuolemansairaita lapsia, voi panna rinnakkain eläinten kanssa ja uskoa vakavissaan, että suuren yleisön myötätunto ropisee elukoille.”

”Mmm, voit olla oikeassa.” Suuna tarkasteli lööppikuvaa. ”Sen verran rauhallista ollut viime viikkoina, että olisi jo hienoa saada jokin kunnan juttu tongittavaksi.”

”Nytkö sinäkin alat toivoa terrori-iskua, vaikka olet moralisoinut siitä minua?” Kuivalainen kysyi.

”Ehkä tästä veritempauksesta kehkeytyy vielä jotakin jännää. Täytyy panna väki töihin. Saavat soitella poliisille, että onko huligaaneja

saatu kiinni, mistä rikoksesta heitä epäillään, mikä juttu tämä poliisin näkemuksen mukaan oli ja niitä tavallisia.”

”Hyvä idea. Aamukokouksessa saattaa putoilla lisää pointteja.”

Suuna Walta vilkaisi Kuivalaista. ”Miksi olet noin kamalalla päällä?” hän kysyi.

”Miksi olet itse noin hyvällä tuulella, Walta?”

”Kiva viikonloppu, hyvin nukuttu yö ja pitkää, hidasta aamu-seksiä...”

Kuivalainen tyrskäytti kahvit suustaan ja muljautti silmiään. ”Kiitos, vähempikin informaatio olisi riittänyt.”

Suuna hymyili. ”Itsepähän kysyt.”

”Vieläkö pyörität sitä pollaria?”

”Ja taas kysyt”, Suuna sanoi nauraen ääneen.

”Mikä niissä hiton kytissä teihin naisiin vetoaa”, Kuivalainen puuskahti.

”Haluatko oikeasti, että vastaan?”

”En!”

”Sitähän minäkin. Entä oma selityksesi, miksi olet noin kiukkuinen?”

”Hammassarky.”

Suuna irvisti myötätuntoisesti. Toimituksen keittiö tyhjeni yhtä nopeasti kuin oli täyttynytkin. Päivän lööppi rapisi hetken ilmapirrassa ja luiskahti keittiön lattialle, mutta kukaan ei ollut enää näkemässä sitä.

Rikososastolla Tobias Ilmonen istui ruutunsa ääressä ja sukelteli internetissä ajatuksiinsa vaipuneena. Hän oli nelikymppinen mies, jonka olkapäille yltävät kiharat keskivaaleat hiukset saivat hänet näyttämään Jeesukselta, mikä myös kerrottiin hänelle toimituksessa monta kertaa päivässä. Oli kerrottu kursailematta siitä asti, kun hän oli elokuun alussa aloittanut Iltautusten rikostoimituksen toisena uutena luottopakkina. Suuna Walta oli päätynyt valitsemaan Tobiaksen tiimiinsä tämän iän tuoman kokemuksen takia.

Toinen uusista rikostoimituksen tekijöistä oli Aarni Niinisalo. Hän oli kolmekymppinen kuivakka kaveri, joka oli syntynyt kellokortti oikeassa ja työehtosopimus vasemmassa kourassaan. Ilta-uutisten pääluottamusmies olikin jo katsellut Aarnia sillä silmällä, että tuosta pojasta hän vielä kasvattaisi omalle ammattiyhdistystyölleen oivan seuraajan. Suuna Walta oli pannut pääluottamusmiehen kiinnostuksen merkille huolestuneena, sillä hänen mielestään Aarnin sisäsyntyistä virkamiesliekkiä ei tarvinnut ruokkia yhtään nykyistä isommaksi.

Tänään tuleva ay-aktiivimanttelinperijä Aarni oli ilmoittanut menevänsä asioille ja tulevansa pari tuntia myöhässä töihin, korvaussuunnitelma omiin asioihin käytetyille tunneille hänellä oli tietenkin jo valmiina. Salossa oli löytynyt metsästä ihmisen jäänteitä, käsivarsi ilmeisesti. Aarni saisi lähteä käymään kuvaajan kanssa paikan päälle ja yrittää haastatella kaikkia asiasta jotakin tietäviä, sillä poliisi oli ollut tapansa mukaan vaitonainen tapauksesta. Vaikka poliisi oli kertonut selvittävänsä tapahtumaa tässä vaiheessa tavallisena kuolemansyyselvityksenä, uutistoimituksen oli hyvä ennakoida tilanne, jos juttu muuttuisikin henkirikostutkinnaksi. Oli hyvin harvinaista, että maastosta löytyi noin vain ihmisen kapaleita, joten tapahtuma ylitti joka tapauksessa kirkkaasti uutiskynnyksen. Sitä paitsi Suomi oli pullollaan kadonneita henkilöitä, joiden kohtalo ei ollut selvinnyt vuosiin tai vuosikymmeniin, joten jokaisen katoamismysterin ratkeaminen toisi varmasti helpotuksen johonkin epätietoiseen perheeseen. Katoamismysterit olivat vuodesta toiseen myös luetuimpia juttuja, joten niihin kannatti panostaa.

Suuna tervehti Tobiasta, laski reppunsa työtuolinsa päälle ja kairoi tietokoneensa esille. Tobias nyökkäsi hajamielisesti vastaukseksi.

”Mitä tutkit noin keskittyneenä?” Suuna kysyi.

”Tätä mekkoa, kun...” Tobiaksen otsa rypistyi ja hän kumartui lähemmäs näyttöään. ”Tässä on jotakin outoa...”

Suuna kiersi työpöytien ohi Tobiaksen viereen. Tobias oli koostanut näyttölleen jokaisen valokuvan, jonka oli löytänyt eri

medioista Becker-säätiön eilisestä Laulu lapselle -hyväntekeväisyys-gaalasta.

”Voin olla väärässä, mutta nämä turkikset tässä iltapuvussa ovat kaikkea muuta kuin aitoja”, Tobias mutisi ja vilkaisi pomaan.

”Niinkö?” Suuna kumartui tihrustamaan kuvia. ”Eli eläinten oikeuksia ajava porukka erehtyi?”

”Satavarma en ole, mutta siltä se näyttää”, Tobias vastasi. Hän oli löytänyt eräästä verkkokaupasta samanlaisen kalliin design-mekon kuin mihin verta päälleen saanut nainen oli pukeutunut gaalassa. ”Katso”, Tobias osoitti mekon materiaalikuvausta.

Suuna kumartui lukemaan. Mekossa ei ollut aitoa turkista.

”Helvetti”, Suuna puuskahti ja hymyili sitten leveästi. ”Ei kun juttu kasaan. Takuuvarma klikkihitti!”

Suuna oli tyytyväinen. Tobias jatkoi puuhiaan. Venla Omri lampsi paikalle ja mätkäytti kassinsa kovaäänisesti alas.

”Ihan karkea juttu! Ettäs kehtaavat!” Venla huudahti tuotuneena.

”Tarkoitatko eilistä gaalaa?” Suuna kysyi.

”Tarkoitanko? No tietenkin tarkoitan! Serkkuni poika sairastui leukemiaan kolmevuotiaana, tiedän todellakin, millaista helvettiä sellainen tauti tekee perhe-elämästä”, Venla sanoi kiihtyneenä. ”Joo-o, ymmärrän eläinten oikeudet, mutta kun ihmisilläkin on oikeuksia. Veren viskominen syöpälästen jeesimiseksi järjestetyssä hyväntekeväisyystilaisuudessa meni kyllä täysin yli ymmärryskykyni ja taatusti aika monen muunkin tässä maassa. Toivottavasti ne aktivistihihhulit jäävät kiinni ja joutuvat jalkapuihin Senaattorille häpeämään kaiken kansan nähden tekojaan. Joku raja pitää olla tekemisissä, vaikka olisi millainen puuvillahippi tai ilmasto-terroristi.”

”Huomenta!” Tobias tuumasi Venlalle rauhalliseen tapansa.

”Tobias selvitti, ettei säätiörouvan iltapuvussa ollut yhtään ainoaa karvaa mistään turkiseläimestä”, Suuna sanoi.

”Et ole tosissasi!” Venla kiljahti teatraalisesti. ”Järjestivätkö ne koko sen sianveriepisodin tekokarvan takia?”

”Ilmeisesti”, Tobias sanoi kohauttaen olkiaan.

”Ne siis tuhosivat syöpäkeräyksen täysin turhan takia, niinkö?” Venla kysyi ja tuijotti silmät leiskuen Tobiasta, niin kuin kollega olisi jotenkin osallinen tapahtumiin.

”Mistä tiedät, että se oli sianverta?” Tobias kysyi kiinnostuneena.

”Mitä? En mistään, mitä väliä sillä on. Jotakin verilettuverta se oli, sianvertahan saa pakasteena joka hiton marketista. Ennen turkis-tarhauksen vastustajat käyttivät punaista maalia veren symbolina, mutta nyt ne ovat näköjään siirtyneet oikeaan vereen. Turkiseläinten verenvuodatuksen puolesta tihrustetaan itkua, mutta sikojen verta voi viskoa ympäriinsä. Oikeata logiikan riemurallia!”

”Ei kovin loogista tosiaan”, Tobias myönsi.

Venla katsoi häntä. ”Mutta ne siis erehtyivät ja muidulla ei edes ollut turkista, jotain tekokuitua vaan, niinkö?”

”Jep”, Tobias vastasi.

”Voisit yrittää tavoittaa näitä aktivisteja kommentoimaan asiaa, Venla”, Suuna ehdotti.

Venla nyökkäsi. ”Mutta eivät ne mitään sano tietenkään”, hän ennusti.

”Aiemmin ovat olleet hyvinkin innokkaita kommentoimaan.”

”Mutta nyt ne mokasivat.”

”Yritä saada ne kiinni ennen kuin Tobias panee juttunsa ulos, jos vaikka tunnustaisivat paremmin, kun koko Suomi ei vielä tiedä, että turkis olikin keinokarvaa. Ja Tobias, julkaise juttu heti vaan, kun se valmistuu. Ei jäädä odottelemaan sen kanssa. Minun täytyy juosta aamupalaveriin”, Suuna sanoi.

Venla ja Tobias nyökkäsivät molemmat, ja Suuna lähti kohti kokoushuonetta. Samassa hänen puhelimensa soi, kännykän näytöllä vilkkui Raffen eli Rafael Saarisen nimi.

”Mun perässä on jatkuvasti joku häntä, tiedätkö yhtään miksi?” vanha rosvo paukautti suoraan asiansa.

”Mistä lähtien minä olen ollut joku rikollisten tietotoimisto?” Suuna esitti vastakysymyksen naurahtaen.

”Mitä? Et nyt yhtään tajuu, mua oikeesti seurataan!”

”Aha. Poliisi vai rosvot?”

”No kytät, dorka! Mikä operaatio nyt on meneillään?”

”On vähän kiire”, Suuna sanoi ja vilkaisi rannekelloaan. ”Etkä kuulosta yhtään itseltäsi, joten pakko kysyä, että kuinka monta päivää olet kiskonut kolaa?”

Linjan toisesta päästä kuului huokaus. ”Vittuileksä?”

”En.”

”Voi olla, että on tullut juhlistua. Voitko silti kerrankin hankkia itses kartalle siitä, mitä tässä maassa oikein tapahtuu? Vittu pitäis yrittää tutustuu sellaisiin toimittajiin, jotka lukee muitakin kuin omia uutisiaan.”

Suuna nauroi. ”Tutustu ihmeessä! Ja mitä kartalla olemiseen tulee, kävin jo aamulla läpi sähköpostejani, mutta yhdessäkään niistä ei lukenut, että poliisi jahtaa parhaillaan Rafael Saarista Helsingissä...”

Raffe keskeytti Suunan. ”Joo vittu, hauskaa on”, hän sanoi lakonisesti.

”Kokaiinin ja viinan vetäminen yhdessä ei sovi sinulle, tiedät varsin hyvin, että se tekee sinusta ylimielisen ja varomattoman ja lähtiessään jättää vainoharhat. Oletko tehnyt jotakin sellaista, että poliisilla olisi syytä jahdata sinua?” Suuna kysyi.

”No en, enhän mä ikinä.”

”Nonni”, Suuna sanoi nauraan.

Hänellä oli niin Raffen kuin muidenkin tuntemiensa rosvojen kanssa sopimus, etteivät nämä puhu hänelle rikoksistaan. Hän ei halunnut joutua koskaan todistamaan poliisikuulusteluihin tai oikeuteen omia tietolähteitään vastaan.

Suuna vilkaisi uudestaan kelloaan, palaveri oli jo alkanut. ”Oliko sinulla mitään sellaista asiaa, josta voisi saada uutisen?” hän kysyi.

”Ainahan mulla on”, vanha rosvo sanoi salaperäisesti.

”Eli ei ole. Hitto, minun on nyt ihan pakko mennä!”

Suuna ryntäsi palaverihuoneeseen. Hän sai paheksuvia katseita toimituspäällikkö Leila Alakurtilta ja päätoimittaja Simo Kerviseltä.

”Sori”, Suuna mutisi ja istui palaveripöydän ääreen taikoen jostakin kiinnostuneen ilmeen kasvoilleen.

RULETTIA IHMISHENGILLÄ

Itäutiset-lehden toimituksessa kuhisee. Tunnettua hyvän-
tekeväisyysgaalaa on sabotoitu heittämällä esiintymis-
lavalle verta. Joukko eläinaktivisteja väittää olevansa iskun
takana, mutta verikylvyn saaneen juontajan turkikset osoit-
tautuvat epäaidoiksi. Utispäällikkö Suuna Walta haistaa ju-
tun lööppien takaa ja päättää toimittajineen kaivella tapauk-
sen taustat.

Samaan aikaan Suuna saa myös vihiä suosituksen rap-artistin
katoamisesta ja kuulee tämän peliongelman. Uutisaiheet ja
kiire hyökkävät päälle, mutta kun Suunan eteen ilmestyy kaaok-
sen keskellä ruumis, aika pysähtyy ja vainajat menneisyydestä
rymistelevät Suunan mieleen kuin tavarajuna.

Hyväntekijät jatkaa palkittua Walta-dekkarisarjaa, jonka ta-
rinat kumpuavat tosielämästä, maton alle lakaistuista yhteis-
kunta- ja järjestelmävirheistä. Kolmannessa osassa lain por-
saanreiät avaavat houkuttelevia mahdollisuuksia pahuudelle.

